

Sygn. akt I CZ 106/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa T. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w W.
o stwierdzenie nieważności oraz uchylenie uchwał,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2018 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt V ACz [...],

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 września 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił zażalenie powoda na postanowienie tego Sądu z dnia 3 lipca 2018 r., którym odrzucono zażalenie. Wezwano także powoda do złożenia w terminie 7 dniowym oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku i dochodach i źródłach utrzymania przekazując druk zaświadczenia w załączeniu w związku z zawartym w zażaleniu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Powód nie wykonał tego zarządzenia, lecz wniósł zażalenie na postanowienie, w którym wniósł ponownie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu a wobec doręzonego mu wezwania do złożenia oświadczenia wskazał, że nie ubiegał się o zwolnienie go od kosztów sądowych i stąd uznał, że jest ono zbędne. Przewodniczący zwrócił powodowi wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu na podstawie art. 130 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wniesione osobiście przez powoda zażalenie należało zatem uznać za niedopuszczalne z innych przyczyn, co uzasadniało jego odrzucenie. Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością odrzucenia zażalenia, bez możliwości jej sanowania w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, nie publ.; z dnia 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15, nie publ.; z dnia 9 maja 2014 r., I PZ 9/14, nie publ.; z dnia 7 maja 2014 r., II CZ 19/14, nie publ.; z dnia 15 maja 2015 r., III PZ 7/15, nie publ.; z dnia 16 września 2015 r., III CZ 40/15, nie publ.; z dnia 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15, nie publ.).

Wyłączone spod przymusu adwokacko-radcowskiego postępowanie o zwolnienie od kosztów sądowych dotyczy czynności przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Przymusu tego nie wyłącza fakt zamieszczenia w środku odwoławczym skierowanym do Sądu Najwyższego wniosku o zwolnienie

od kosztów sądowych (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 58/07, nie publ.).

Powód co prawda złożył w zażaleniu wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, ale jednocześnie odmówił wykonania wezwania przewodniczącego w Sądzie drugiej instancji do przedłożenia oświadczenia wymaganego przez art. 117¹ § 1 k.p.c. Jest to już czwarte, kolejne zażalenie powoda o tożsamej treści wniesione w związku z odrzuceniem jego kolejnych zażaleń o tożsamej treści. Zarządzeniem z 31 października 2018 r. zwrócono powodowi wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a więc nie wywołał on skutków prawnych.

W tej sytuacji należało orzec, jak w sentencji (art. 373 w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).